

El Liceu de tots, el Liceu d'Europa

ANTONI NEGRE

Joaquim de Gispert, Manuel Gibert o Manuel Girona són alguns dels noms que em van venir al cap, impensadament, quan el príncep Calaf va entonar la seva vibrant *Vinceró* en el reconstruït Liceu, inaugurat el passat mes d'octubre. Al nostre voltant, l'emoció embolcallava tothom: la corona, l'administració pública i la nostra estimada societat civil, escampada arreu del Gran Teatre.

Podria posar-hi més noms, però és impossible recordar-los tots i aplegar-los, en la memòria, als actuals reconstruïdors d'aquest gran racó del nostre patrimoni cultural que és el coliseu de les Rambles. Tornava a ser dret i cofoi davant del món: sense traïr els seus orígens, al mateix lloc, amb la mateixa decoració, adequat a les noves tècniques i sistemes de seguretat, en el vell cor d'una ciutat també renovada que es projecta una altra vegada al món a través d'un escenari històric i alhora futurista com és el nou escenari del Liceu.

Gibert i Gispert el van fundar. Girona el va refer després del seu primer incendi. Caminal, amb el seu entusiasme, ha acompanyat de manera eficaç l'esforç i la il·lusió de tots. Il·lusions públiques i il·lusions privades. De l'estament públic i de l'estament privat. Són temps diferents. Les administracions ja no s'inhibeixen tal com ho van fer en altres temps difícils, en què amb prou feines hi havia administració i en què l'administració central era massa lluny de casa.

La victòria és de tots. De tots aquells que van saber donar de banda velles incomprendensions i divismes per afanyar-se a competir en manifestacions de fe i de renovació. La victòria és d'una ciutat que creu en si mateixa malgrat totes les dificultats i que es mostra disposada a superar-les. El Liceu no estarà sol. En el decurs d'aquests darrers anys s'ha enfortit o ha sorgit fins i tot una nova oferta metropolitana que, segons com, podria suposar-li una forta competència. Només per posar un exemple, Josep Caminal explicava ara fa poc, en una sessió de Tribuna Barcelona celebrada al saló dels Miralls, que l'Òpera de París disposa d'un pressupost anual cinc vegades superior al del Liceu de Barcelona.

Es ben veritat que també París multiplica gairebé per

cinc la població de Barcelona i que, a més a més, aquest pressupost correspon a dos teatres parisencs, el de l'Òpera i el de la Bastilla. Però si volem competir, haurem de tenir en compte París, com l'Escala de Milà, o el Reial de Madrid. Del que es tracta ara és de sumar esforços, de fer noves produccions, de consolidar l'afecció ja existent i de crear una nova afecció en la qual ens hi puguem recolzar i donar suport als nostres somnis.

El Liceu és un símbol per a Barcelona i la ciutat ja ha fet allò que hi havia de fer per tal que li continuï donant glòries i prestigi. Però el Liceu també és un símbol europeu, de la vella i de la nova Europa, de la històrica i de la que ha de continuar empenyent cap endavant des de la seva pròpia realitat. Ara es tracta d'un liderat tecnològic, d'una acollida fraterna, d'una marxa conjunta, d'un futur comú integrat per totes les veus i tots els esforços.

El Liceu és avui un gran teatre europeu i Barcelona, com ho és Madrid, Milà o París, també ha de continuar essent una gran ciutat. I per això hauran de col·laborar juntes: optimitzant costos, sumant i multiplicant la seva creativitat, creant un mercat comú de l'art, com també l'han creat o el crearan de la ciència, de la universitat, de la indústria, del progrés...

Els nostres avantpassats, Gibert, Gispert, Girona..., ens ho agrairan infinitament. Però els nostres fills i néts tindran tot el dret a exigir-nos-ho.

President de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona

EFE

